

SWISS
MAGASIN

MAGASINET

Dating

INNHold

sexspalte	3
matchende par	4
erotiske noveller	10
tangofeber	14
portrett	18
perspektivet	22
glimtet	24

REDAKSJONEN

ANSVARLIG REDAKTØR
Guro Aasaaren

MAGASINREDAKTØR
Amanda Schøyen

DESKSJEF
Mina Wikeby

MAGASINFOTOSJEF
Tobias S. Mandt

Forside: Sindre Deschington (foto), Magnus Brandt (idé)

Bidragstere: Ingeborg Aure, Elisabeth Berg Ødegaard, Sivert Bjelland Sevatdal, Magnus Brandt, Cameron Daravi, Sindre Deschington, Sofie Kristine Flydal, Vanja Krøvel, Dagny Mathilde Mohn, Eline Ruud Kristiansen, Mona Soopalu, Frøydis Vangsøy

Magasinet er et bilag i studentavisa Universitas. Universitas arbeider etter Vær Varsom-plakatens regler for god presseskikk. Den som mener seg rammet av urettmessig omtale oppfordres til å kontakte redaksjonen.

LEDER

Mayday, mayday! Kjærlighet overbord

Forrige uke ankret «USS Gerald R. Ford», verdens største krigsskip, i Oslofjorden. Parallelt med at nær 4500 amerikanske besetningsmedlemmer gikk i land, gikk landet av skaftet.

Avisene fyltes med artikler om mastodonten av en båt. Dronefoto, essays, engelskspråklige guider med titler som «Sailor in Oslo? This is Where to Party in the City». Og bilder av dirndl-kledde utsendte fra Heidi's som desperat prøvde å rekruttere dassete, brakkesyke sjømenn til kveldens festligheter.

Stor kontrast til det ikoniske bildet av den hjemvendte matrosen som tar sin utkårede i armene for et ømt kyss, midt på Times Square i 1945. Det burde ikke overraske. Lidenskap og romantikk har tilsynelatende blitt erstattet med «situationships» og hookupkultur. Det kan vi skylde datingappenes fokus på umiddelbar tilfredsstillelse for.

Eller? Er årsakssammenhengen virkelig så enkel? I denne utgaven av Magasinet, en datingspesial extraordinaire, utforskes nettopp det. På side 18-21 forteller Monica Roland, landets kanskje eneste kjærlighetsfilosof, at frykten for å binde seg henger sammen med iboende usikkerheter i mennesket. Disse har bare blitt forsterket av scroll-swipe-kulturen, sier hun.

Enkelte har imidlertid klart å stå imot. Blar du til side fire, møter du på fire par som har tatt kjærligheten for hverandre så langt at de nærmest har blitt identiske. Det er for så vidt et etablert fenomen. Bare ta en rask titt på Instagramsiden @siblingsordating, så skjønner man fort at

like barn leker best – selv om likhetene i dette tilfellet er mer bekymringsverdige enn søte.

Men skal man tro filosof Erich Fromm – Monica Rolands franske, mannlige motpart – kan kjærligheten i familiære relasjoner tjene som forbilde for romantiske forhold. La meg utdype.

Dyrker man kjærligheten på alle felt,

Lidenskap og romantikk har tilsynelatende blitt erstattet med «situationships» og hookupkultur

vil man til gjengjeld bli en bedre elsker. På side 18 kan du lese mer om Fromms teori – og hvordan den er relatert til tidens mest håpløse romantikere, Edward og Bella fra Twilight.

Og om du fortsatt var i tvil om Tinder kan gis skylden for å ha drept romantikken, ta i betraktning denne lille anekdoten: Matrosen og kvinnen i det verdenskjente kyssebilde var aldri sammen i utgangspunktet! Sjømannen grep ganske enkelt tak i den første og beste dama han kom over etter å ha gått i land, angivelig mot hennes vilje. Alt var med andre ord ikke bedre før.

Hva kan Universitas hjelpe deg med i dag?

illustrasjoner: **Sofie Kristine Flydal, Sivert Bjelland Sevattal**

Når Mona og Mikkel er borte, danser Universitas' romantikkexpert på bordet. Redaksjonens guru har besvart lesernes heteste spørsmål om sex og dating.

LonelyTass spør:

Hvor kan jeg finne en kjæreste?

Universitas svarer:

Hei LonelyTass, og takk for spørsmålet ditt. En studie fra Stanford viser at majoriteten av single nå til dags finner seg kjæreste på nett, enten det er Tinder, Hinge eller gode gamle Elitesingles.no. Det er med andre ord her du har høyest sannsynlighet for å få det på! Studien så dessverre kun på heteroseksuelle par, men dersom du for eksempel er lesbisk – fortvil ikke! En studie fra fotballaget mitt viser nemlig at omtrent en fjerdedel er lesbiske. Generelt vil jeg anbefale lagidrett som en flott sjekkearena. Rumpel-dunk på Blindern er en sport der du kan meske deg i alle kjønn, samtidig som den konstante gnikkingen på sopelime og endorfinene fra treningen kanskje fører til en unormalt erotisk stemning. Lykke til med jakten på kjærligheten!

Deilige Descartes spør:

Det sies at jo mer man snakker om sex, jo mindre sex har man. Stemmer det?

Universitas svarer:

Hei Deilige Descartes. Dette er et litt vanskelig spørsmål å gi et tydelig svar på. Jeg antar at de som påstår dette, mener at en person som snakker mye om sex, egentlig har lite greie på det. Mens de som har mye sex, ikke er så opptatt av å snakke om det. Dette er ikke sant. Å snakke om sex er et godt tegn på en sunn parrelasjon. Å kommunisere til partneren sin hva man liker og ikke liker, kan føre til både mer og bedre sex for paret. Ergo, prat om sex fører til mer sex. Samtidig er det kanskje ikke personen som skryter høyest om hvor mange den har ligget med på din lokale studentbar, som har ligget med flest. Så påstanden «Jeg snakker om sex, altså har jeg sex» er nok ikke like sann som «jeg tenker, altså er jeg».

Mona spør:

Får jeg garantert klamydia hvis jeg har sex med noen som har det?

Universitas svarer:

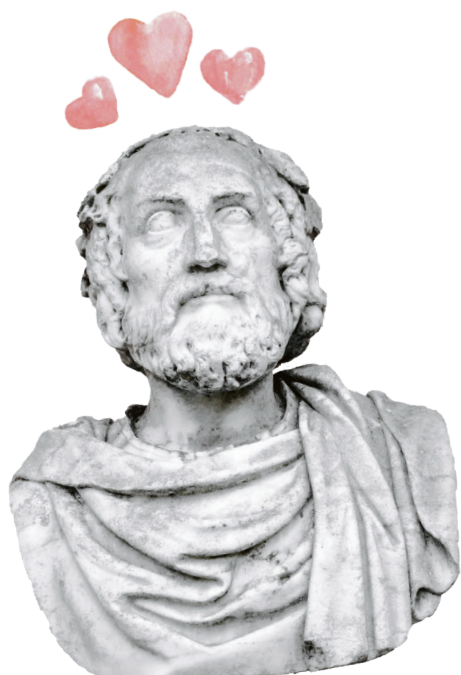
Hei Mona. Det er statistisk sett bare én av fem som får klamydia etter samleie med noen som har kjønnssykdommen. Det er et slags håp i mørket for norske studenter, ettersom kun 32 prosent av nordmenn i alderen 21 til 35 år bruker kondom. Samtidig er jenter dobbelt så utsatt som gutter for å få kjønnssykdommen. Norge er også i verdenstoppen av klamydiaforekomst. Det er rett og slett typisk norsk å være god! Jeg anbefaler deg derfor å innta posisjonen til blondinene i det legendariske spillet Mujaffas BMW: «Dropp det, du hakke no' gummi».

Kleine Kåre spør:

Samfunnet skal ha det til at å ha på sokker under sex er ugreit. Det er jeg enig i, men jeg synes det er litt flaut og keitete å ta dem av også. Ikke å være barfott i seg selv, men selve avtakingsprosessen. Hva gjør jeg her?

Universitas svarer:

Hei Kleine Kåre, og takk for at du deler. Man er på sitt mest sårbare naken i sengen med en annen person, og det er derfor helt forståelig at selve avkleddingsprosessen kan oppleves som keitete. Men, dersom du egentlig ønsker å ha på sokkene under akten, er dette noe partneren din burde ha forståelse for. Samtidig er det også veldig forståelig dersom du velger å bukke under for presset fra storsamfunnet. Da kan du for eksempel forsøke å distrahere partneren din. Et kjent triks er å peke ut av vinduet og si, «Oi se der!», for så å raskt flikke av deg sokkene. Eller så kan du gjøre avkleddingen til en erotisk lek, der du tar initiativet til å starte nederst på partneren din og ta av hen sokkene, for så å håpe på at hen gjengjelder tjenesten. Det er mange måter å løse denne floken på. Det viktigste er selvfølgelig at du ikke kjenner på skam under akten, uansett om du beholder sokkene på eller ikke.

KLEDD D KJÆRLIG

Kan man matche seg til et sterkere forhold? Fire stilbevisste par inviterer oss inn i sine klesskap.

Det finnes uadskilkelige par, og det finnes identiske par. Noen mennesker blir personen de dater.

Brad Pitt for eksempel, som har gått gjennom like mange stilendringer som han har hatt kjærester, er notorisk for å tilpasse hår og klær etter den han er sammen med. Eller hva med hun venninnen som helt ut av det blå skulle begynne å skate og gikk til anskaffelse av et helt nytt klesskap i altfor stor størrelse?

I Sør-Korea er dette hverken et ukjent eller subtilt fenomen. Kjærestepar i Seouls gater bruker matchende antrekk for å vise, overfor hverandre og

resten av verden, at de hører sammen. Fenomenet er så stort at det har fått et eget navn, 커플룩 («koupleul look», om man forsøker å uttale det).

Andre har mer moderate, mindre bekymringsverdige innfallsvinkler til sin nyvunne kjærlighet. Det gjennomsnittlige kjæresteparet her til lands er kanskje ikke like nøye med planlegging av komplimenterende antrekk, men noen tråder plukker de nok likevel opp. I klesdrakten skapes en taktil samhørighet, når to hjerter veves sammen. Universitas har snakket med fire ulike kjærestepar, for å finne ut hvilke tråder de har spunnet.

SAKEN FORTSETTER >>

FOR GHET

tekst: **DAGNY MATHILDE MOHN**
foto: **CAMERON DARAVI**

PÅ

ball

Lange voldsomme skjørt, puffermer, intens kjærlighet, intriger og store ballsaler. Mange har nok drømt seg bort i filmatiseringer av Jane Austens romaner, der kostymene spiller hovedrollen.

For Maria og Petter Juterud Barhaugen er ikke denne drømmen så altfor langt fra virkeligheten.

Mellom klesstativer, symaskiner, strykejern og store skjorter møter Universitas ekteparet i et lite atelier, like nedenfor CC Vest. Kledd i sine flotteste gevanter, sydd av Fru Juterud selv, er paret klare for ball.

– Jeg blir veldig inspirert av 1800-tallet, historiske filmer og klassisk litteratur, forteller Maria.

Fruen fortsetter:

– Jeg er veldig glad for å være med noen som deler den interessen.

Ekteparet fant først sammen i sitt siste år på videregående, for snart seks år siden. Etter et par år var det

naturlige steget videre å kontraktsfeste til døden skiller dem ad.

– Jeg hadde lyst til å være med Maria for alltid uansett, så det er like greit å få det ut av veien, forteller Petter.

Han legger noe pragmatisk til:

– Og så er det en hyggelig fest da.

Bryllupet sto for snart to år siden, men hvetebrødsdagene er ennå ikke over. Å pynte seg sammen er en viktig del av hverdagen for paret, og det holder forholdet vedlike.

– Det ligger en bonding i ritualer, forteller herr Juterud Barhaugen.

Å sette av tid til å gjøre noe sammen, enten det er å gjøre seg klar på morgenen, spise middag, eller bruke hele dagen for å dra på et arrangement, er nøkkelen til suksess, ifølge paret. I februar danset de natten vekk på Operaballet, et maskeradeball der folk fra hele Norge

med interesse for historiske klær samles for å slite ut danseskoene. For ekteparet var kostymene halve moroa.

– Å bruke noe man har laget selv, brukt tid på, er kjempegøy, forteller Maria.

Hun sydde sin egen kjole i et grønt bomullsstoff med barokkinspirert mønster. Ektemannen fikk tilsydd en vest i samme materiale.

En video paret la ut på Tiktok fra anledningen fikk mye oppmerksomhet. Reaksjonene var for det meste gode, klærne og kjærligheten ble bejublet. Likevel var det noen av kommentarene som fikk Marias hjerte til å synke.

– Det var så mange som kommenterte at de skulle ønske at deres kjærester også ville gjøre ting de var interesserte i. Alle er ikke like heldige på den fronten, mener hun.

■ **Maria Juterud Barhaugen** (24), driver klesmerket « Maria Juterud »

■ **Petter Juterud Barhaugen** (24), master i IT fra Universitetet i Oslo

På med maska: Ekteparet Juterud Barhaugen lever ut sin historiske fantasi midt oppi en hektisk hverdag, og tar seg gjerne et ball.

hipsterhelvete

hipsterhelvete

– Jeg vil egentlig ikke innrømme det, men vi møttes på Oslovelo, forteller Szymon Tratkowski, og smiler færet til kjæresten Rebecca Fugelli.

– Han hater å si det, legger hun til.

Høsten 2022 møttes paret utenfor løk- kahirpsterne favorittvannhull. Det skulle ikke mer enn en sigg til, så var flammen tent.

Den fuktige kvelden i september, da det nåværende kjæresteparet møttes første gangen, var det ikke åpenbart at de hørte sammen. Ifølge Tratkowski i hvert fall.

– Det var ikke klærne jeg la merke til. Hun var en råkul dame, også jævlig pen da, forteller han.

– Husker du hva han hadde på seg?

– Ja, jeg husker at jeg syntes buksene hans var litt rare, mimrer Fugelli.

Men med tiden har det vist seg at paret faktisk er likere enn de i utgangspunktet tenkte.

– Vi matcher ofte ubevisst, forteller Tratkowski.

Fugelli forklarer:

– Det er ofte når vi kler på oss hver for oss. Da møtes vi, og er sånn «herregud, vi ser ut som samme person».

En stresset morgen før skolen er det en fordel å ha samme smak som kjæresten sin.

– Iblant når han går med et antrekk, sover hos meg, og tar på noe annet dagen etter, stjeler jeg bare antrekket hans fra dagen før, innrømmer Fugelli.

Tratkowski smiler fornøyd.

– Da vet jeg at jeg har gjort en god jobb.

Klær som tilsynelatende er plukket ut av skapet i blinde. Farger, teksturer og plagg de fleste ikke kunne forestille seg at skulle passet sammen, med et par sko som kommer til å ta over motebildet om ca. ett og et

halvt år. Det handler om å være først ute, tidligst mulig, for så å være på et helt annet sted motemessig når resten av samfunnet når deg igjen. Om man trenger å bo på Grünerløkka er uklart. Tratkowski selv bor på Frogner.

– Er dere opptatte av å skille dere ut?

– Jeg kan ikke si at vi skiller oss så veldig mye ut her på Løkka. Vi ser ut som hipstere, og det er vi vel også. Men jeg liker ikke uniformer, forklarer Tratkowski.

Heller ikke Fugelli mener at hun er opptatt av å skille seg ut, selv om hun ikke vil skli rett inn i mengden heller:

– Jeg vil gå med det jeg vil, det som passer for meg, forteller hun.

– Jeg husker du sa en gang at du liker å kle deg sånn at du både kunne vært bestemor og hjemløs, på samme tid, sier Fugelli, og refererer til kjærestens stilesens.

Å blande ulike stiluttrykk, få det til å kræsje litt, er idealet. Kanskje noe en faktisk bestemor hadde rynket litt på nesen av. For eksempel en fotballtrøye med et fint skjørt slengt over en bukse.

– Jeg liker å blande noe fint med noe røft, leke litt med forventninger, forklarer Fugelli.

Hun studerer klesdesign på Kunsthøgskolen i Oslo og lager klær. Dette gir henne muligheten til å lage akkurat de klærne hun og kjæresten helst vil ha. Som man ikke kan finne noen andre steder. Tratkowski studerer prosjektledelse på Høgskolen Kristiania, og påstår at han ikke egentlig bryr seg så mye om mote. Trender og merker spiller ingen rolle, så lenge stilen sitter som den skal:

– Stil er jo kjempeviktig, for å uttrykke seg selv, for å få tilhørighet.

■ **Szymon Tratkowski** (26) studerer prosjektledelse på Høgskolen Kristiania

■ **Rebecca Fugelli** (22), Studerer klesdesign på Kunsthøgskolen i Oslo

Herregud, vi ser ut som samme person

Rebecca Fugelli (22)

Same same, but different: I Birkelunden kan Szymon Tratkowski (26) og Rebecca Fugelli (22) skille seg ut blant likesinnede.

SAKEN FORTSETTER >>

Hest er best: Elias Baur (22) og Ingrid Marie Wiik (22) går helst for klær av god kvalitet, med bare littegranne logo.

INGEN FEST UTEN MONCLER-VEST

- **Ingrid Marie Wiik** (22), bachelor i kommunikasjon
- **Elias Baur** (22), operativ leder for Stor-Oslo i Securitas

– Kan jeg si det? spør Ingrid Marie Wiik og kikker nervøst bort på kjæresten Elias Baur. Universitas har spurt paret om de deler klær. Da Universitas møter bærumparet har Wiik på seg en sort genser fra Ralph Lauren, med en liten rosa hest på brystet og et par rosa slengbukser i nesten matchende farge. Baur har innviet sommeren og stiller opp i linbukser.

– Du kan si det, bekrefter han.

– Når han er hjemme hos meg, går han alltid med juicy-buksene mine, forteller Wiik og ler.

Baur forsvarer seg:

– Hva kan jeg si? Det er sykt komfortabelt, men jeg hadde nok ikke gått med dem ute blant folk.

For ett og et halvt år siden, hvis man runder litt opp, fant turtelduene sammen over en delt interesse for alpint. Lange bilturer til diverse høyfjell forente sakte, men sikkert de to vennene, som allerede hadde kjent hverandre siden første klasse på videregående i Bærum.

– Jeg føler at stilen min blir mer definert av andre enn meg selv, sier Wiik.

– Folk setter meg litt i bås, du er fra Bærum, selvfølgelig går du med sånne klær, forteller hun.

– Det er mange måter å definere en stil på. Jeg definerer min som ganske klassisk, per definisjon kalles det vel «prep», sier Baur.

– Prep? spør Wiik, og kommer journalisten i forkjøpet.

Baur forklarer med glede:

– Det stammer fra «preparatory school». Et

Å kjøpe dyrt bare fordi det er dyrt er helt gjøk

Elias Baur (22)

amerikansk fenomen, sier han.

Selv gikk de begge på offentlige skoler, men stilen assosieres likevel med Bærum, eller vestkanten. Poloskjorter, slengbukser, Parajumper og seilersko. Noen kaller det «old money», andre kaller

det «Ivy» eller «preppy», iblant kalles det rett og slett bare vestkant-stil.

Viktigst er at det skal se pent ut, og ikke være «flashy». «Quiet luxury» har tilsynelatende vært internettets favoritttrend de siste månedene, et raskt google-søk på begrepet gir over 120 millioner treff. Kort oppsummert er det klær av godt håndverk, god kvalitet og sist og helst aller minst: nesten uten logoer. Du kjenner det igjen når du ser det.

For kjæresteparet Bærum er kvalitet og langvarighet i plagget det aller viktigste.

– Å kjøpe dyrt bare fordi det er dyrt er helt gjøk. Hvorfor skal man gidde det? spør Baur.

– Går man kun etter logo fremstår man jo bare som en reklameplakat, mener han.

– Pappa har alltid sagt at hvis han skal gå med sånne store logoer, skal han få betalt for det, forteller Wiik.

TO KLESSKAP BLIR TIL ETT

- **Arja Stylianou Korsnes**, (24 år), studerer ved Arkitektthøgskolen i Oslo
- **Alexandra «Lexi» Lothe** (23 år), studerer ved Arkitektthøgskolen i Oslo

– Svart, arkitekt, var kanskje på rave kvelden før.

Slik oppsummerer Arja Stylianou Korsnes sin stil. Klesskapet har hun kuratert ned til akkurat det hun trenger og akkurat det hun liker. Da hjelper det å ha en kjæreste i samme størrelse, med altfor mye klær.

– Jeg veksler fra å være maskulin, til å være techno-babe, til fargerik flowergirl. Det kommer an på dagsformen. Vi kan begge være ganske androgyne,

men fant de endelig sammen etter et møte på skolepuben i høst.

– Vi tok følge hjem og ble sittende i Sofienbergparken til klokken syv på morgenen.

Ingen av oss ville gå hjem, forklarer Lexi.

Å kle på seg sammen er blitt et høydepunkt i hverdagen.

– Vi liker veldig godt å matche, forteller Arja.

– Når vi skal dra ut sammen, så planlegger vi hva vi skal ha

Vi kan begge være ganske androgyne

Alexandra «Lexi» Lothe (23)

forteller Alexandra «Lexi» Lothe.

Dagen Universitas møter paret, stiller de begge i helsorte antrekk. Arja leker seg litt med et par kongeblå sokker. De deler på det meste – faktisk har de samme størrelse i absolutt alt. Til og med sko. Nå har de omtrent gitt opp å holde klesskapene adskilte:

– Da vi var på ferie nå kjøpte vi klær vi begge ville ha for å dele på dem. Det blir enklere sånn, forteller Arja.

Veien hit har ikke vært bare bare. Det hele begynte for en god stund siden, da Lothe fremdeles bodde i sin hjemby Grimstad. En følgeforespørsel på Instagram satte det hele igang, før de begge endte opp på samme skole: Arkitektthøgskolen i Oslo. Etter mye om og

på oss, fortsetter hun.

Å leke med stiluttrykket er en interesse de begge deler.

– Vi begge liker å eksperimentere med hva feminitet og maskulinitet er, forteller Lexi.

Reaksjonene de får er motivasjon nok i seg selv. Stadig vekk opplever de at det kommer folk bort til dem på gata og forteller dem at de ser bra ut. Sammen.

– Det er en bekreftelse vi liker, forklarer Lexi. Men bekreftelse til tross, det er ritualer som er det viktigste.

– Det skaper en forventning, sier Arja, før Lexi legger til:

– Det blir som vorset før vorset.

Dagen derpå hver dag: Det skal se litt ut som at man var på rave natten før, mener Arja Stylianou Korsnes (24).

1.plass

Naken NABO

tekst: LILY HANSEN • illustrasjon: MAGNUS BRANDT

Jørgen hadde nettopp flyttet tilbake til hybelen etter en etterlengt sommerferie, da han la merke til sin nye nabo. I hver sin hybel, i hver sin toppetasje, hadde de utsikt mot hverandre.

Han stod ved klesskapet da en skikkelse beveget seg i sidesynet. Han snudde seg og fikk øye på naboenta. Gjennom vinduet så han henne kaste seg ned på sengen, kun iført et grått håndkle. De lyse krøllene hennes var satt opp i en dott på toppen av hodet hennes.

Før hun la seg tilbake i sengen, hentet hun fram et leketøy fra nattbordskuffen. Håndkleet som gjemte den nakne kroppen, skled sakte av og avslørte de stive brystvortene

var nødt til å omfavne situasjonen. Det var for sent å late som at han ikke hadde sett henne onanere.

Kun iført en treningsshorts gikk han tettere mot vinduet. Han plantet hendene mot listen på toppen av vinduet, og lente seg framover. Han hadde en tydelig «dadbod», men all treningen han hadde gjort i ferien hadde gitt ham definerte armmuskler som han viste fram for henne. Synet av henne ga ham stå, og han dro en hånd fra magen og ned mot shortsens for å trekke oppmerksomheten hennes mot den. Munnen hennes åpnet seg brått, og hun kastet hodet bakover.

Håndkleet som gjemte den nakne kroppen, skled sakte av og avslørte de stive brystvortene hennes

hennes. Jørgen stirret inderlig på henne, fullstendig klar over at han sannsynligvis snart ville bli oppdaget, men altfor trollbundet til å flytte blikket fra henne. Hun plasserte vibratoren mot kjønnet.

Hun var vakker der hun lå og nøt. Hun kastet beina mot hverandre, og de fyldige lårene gjorde bølgelignende bevegelser hver gang de traff hverandre. Brått støttet hun seg opp. Hun åpnet øynene i et stønn, og fikk plutselig øyekontakt med ham. Naboenta frøs til, og lårene sluttet å slå mot hverandre. Øynene hennes ble vidåpne, og Jørgen forstod at han

Han kunne se skjelvinger gå gjennom kroppen hennes, fra underlivet til overkroppen. Å se det gå for henne mens hun kikket på ham, fikk ham til å gi fra seg et nytelsessukk. Han kikket vekk et øyeblikk, for å unngå å gjøre henne ukomfortabel.

Da han kikket tilbake, kun et øyeblikk senere, var naboenta i ferd med å gripe tak i rullegardinen over vinduet. Han sendte henne et skjevt smil. Hun var rød i ansiktet, og ga ham et lite vink, som for å unnskyldte seg. Så ble den svarte rullegardinen trukket ned.

Jørgen gikk fram og tilbake i rommet, flau og tent over det han nettopp hadde sett. Han

Erotisk novellekonkurranse

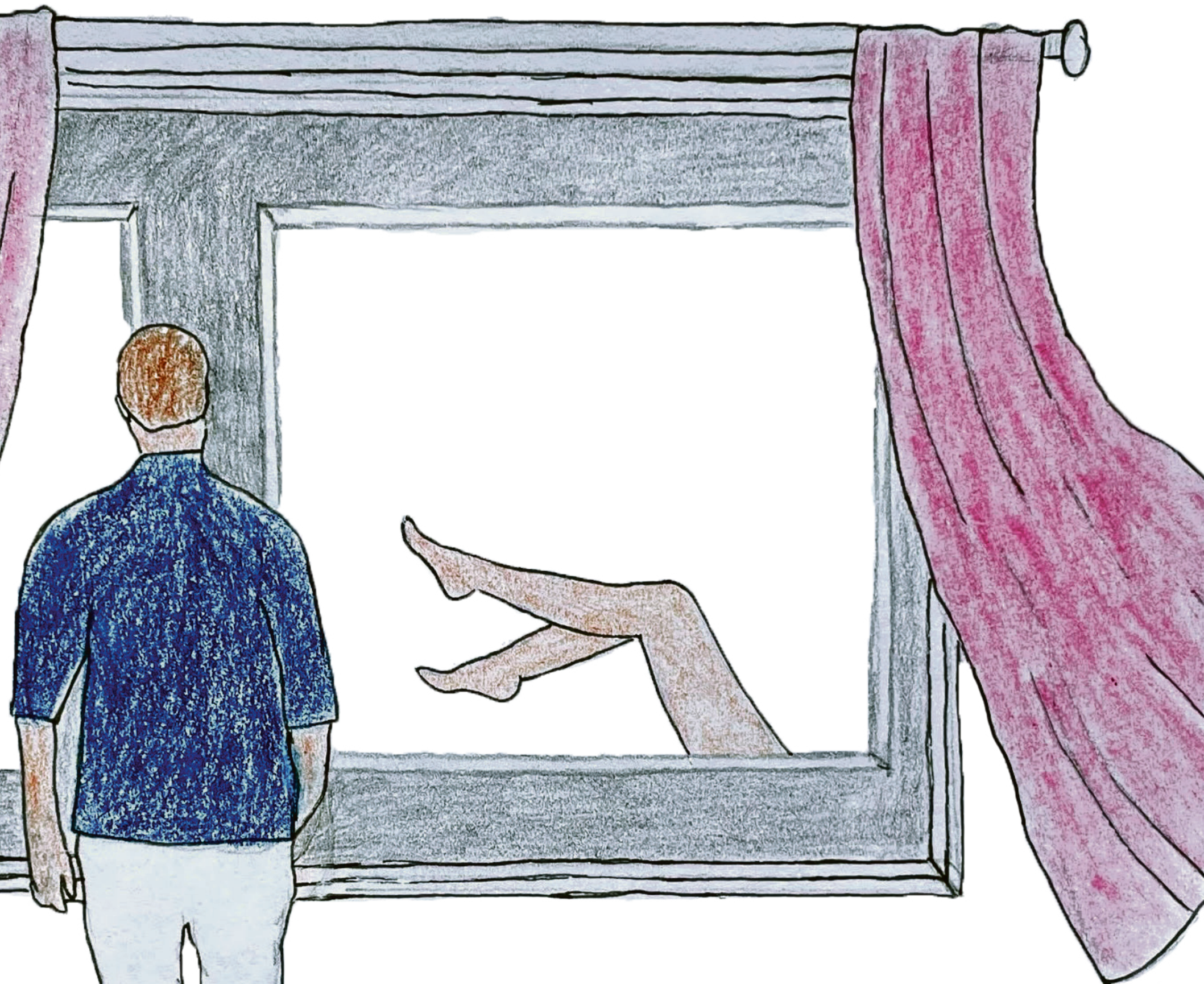
- Tidligere i vår utlyste Universitas en erotisk novellekonkurranse.
- Kravene var at novellen skulle omhandle studenttilværelsen, og ikke være lengre enn 6000 tegn
- Novellene kunne skrives med pseudonym, eller under eget navn
- Vinneren får to dagspass til årets Øyafestival

hadde like lyst til å springe over gaten til henne, som å grave seg ned i skam over at han ikke hadde klart å ta øynene fra henne.

Rullegardinen forble lukket utover kvelden, men var trukket opp morgenen etter. Jørgen tilbrakte dagen i vinduskarmen, med en bok i hånden. Han klarte ikke fokusere særlig på det han leste, og kikket med korte mellomrom bort mot vinduet hennes. Jørgen forstod at han ikke ville få se naboenta denne kvelden, og gikk til hyllen for å sette boken fra seg. Han gikk tilbake til vinduet for å lukke igjen rullegardinen, men stoppet opp før han rakk å ta tak i den.

Der var hun. Liggende på sengen, med buksene dratt ned på knærne. Til forskjell fra forrige gang lå hun nå og stirret mot han. Han kunne ikke høre henne, men så på munnen og de rynkede brynene at hun stønnet. Jørgen pekte på seg selv. Så på henne. Så lente han fingeren lenger ned, og pekte på sengen hennes. Hun sluttet å ta på seg selv og reiste seg opp. Så nikket hun smilende.

Jørgen rasket med seg nøklene fra pulten og løp ned trappene. Han kikket seg for, og sprang over veien mellom bygningene. Døren til bygningen hennes åpnet seg, og naboenta kom til syne i gangen. I kåtskap og beundring møtte han henne med et lidenskapelig kyss, så kraftig at hun måtte rygge bakover for å holde balansen. Jørgen tok et steg tilbake for å betrakte henne. De smilte mot hverandre, og introduserte seg.

«Jeg heter Jørgen», sa han.

«Mona» svarte hun, før hun lente seg inn for et nytt kyss.

De gikk inn i heisen sammen, uten å gi slipp på hverandre. Så snart de var innenfor

døren til leiligheten hennes kastet de av seg klærne, og Jørgen la henne ned på sengen. Han kysset henne nedover kroppen, og stanset ved brystene for å gi dem etterlengtet oppmerksomhet. Han sugde brystvortene hennes forsiktig, og hørte pusten hennes bli tyngre.

Jørgen flyttet seg videre nedover, til han møtte det nybarberte kjønnets hennes. Han kikket opp mot henne, og grep tak i hvert lår. Mona kikket mot ham og smilte, før han begynte å slikke henne. Hun stønnet og pustet høyt mens han begravde fingertuppene inn i de myke hoftene hennes. Etter hvert strammet lårene hennes om ansiktet hans, og beina hennes begynte å skjelve. Han krøp opp mot ansiktet hennes. Mona lente seg inn for et kyss, og samtidig som leppene deres møttes, satte hun seg oppå han.

Hun løftet seg opp og lot hånden lete etter lemmet hans, før hun førte ham inn i seg. Jørgen ga fra seg et lite stønn idet han kjente varmen fra kjønnets hennes. Brystene hennes

hoppet opp og ned, i takt med hoftene hennes. Jørgen la en hånd om Monas nakke. Den andre smøg han bortover ryggen hennes, til den klemte om midjen hennes. Munnen hans var halvåpen og øynene trillet bakover. Han lente seg lenger fram og kysset henne på nakken.

«Jeg kommer.» hvisket hun.

Hun strammet seg rundt lemmet hans, og gjorde det umulig for Jørgen å ikke komme selv. Lemmet hans pulserte mens han sprutet inn i henne. Den myke kroppen hennes falt over ham. Han flettet fingrene innimellom de lyse krøllene og presset hodet hennes forsiktig tettere.

«Du er så vakker», hvisket han stille.

2.plass

Lekre LÅR

tekst: **THALE RORGEMOEN NENSETH**

Hun var hjemsoekt. En gul kjolekant forsvant bak hjørnet, hvor enn hun gikk på Blindern. På vei til seminar, foran henne i trappene på biblioteket, mellom hver bibliotekhylle, så hun blaff av gult. Solen hadde hjemsoekt henne i flere dager. Været hadde snudd, temperaturen hadde falt, men hun brant. Hun måtte slukke brannen inni seg, så hun hadde begynt å fylle det som fylles kunne.

Ørene var plugget til musikk, nesen var tett av snørr etter manglende pollenmedisinen og munnen ble stappet med mat. Etter noen uker kunne hun rotasjonen av varmretter i kantina. Linsegryten var ikke lenger en kulinarisk distraksjon og hun måtte søke nye overraskelser fra Bunnpris. Salatbar, horn, wraps, børeke. Ingenting fristet. Så fikk hun øye på den helstekte kyllingen. Hun tok den under armen, betalte, og satt seg på Freddy's for å nyte den i fred. Kunne kyllingen frigjøre henne fra den gule maren?

Det hele hadde begynt da hun lå på trestolene foran fontenen på Frederikkeplassen og kjente på den svake vårvarmen noen dager tidligere. Pensumet var glemt ved siden av henne. Hvem trengte egentlig pugge til exphil?

Hun hadde stirret utover plassen og observert medstudenter daffe forbi. Plutselig kjølnet det. Varmen forsvant, og hun kunne kjenne de sure vindkastene fra øvre Blindern drepe den gryende våren. Hun satte seg opp og begynte å pakke sammen for å søke tilflukt på lesesalen. Da hun så utover Frederikkeplassen en siste gang ble hun blendet. Solen gikk over i en smørgul sommerkjole som lekte seg rundt lårene til en av medstudentene som trasket forbi. Herregud, lårene hennes. Myke, faste, lekne, lekre lår. Med hvert skritt rullet fettene rundt lårbena, og musklene spente seg deilig under huden. Glatte, harde, stramme, skritt opp trappene. Hun hadde ubevisst begynt å vugge sakte ned på sømnen i dongeribuksen. Kjente den harde kanten presse oppover, og for hvert støt blusset varmen opp i henne.

Derfor satt hun der nå med kyllingen, i et desperat forsøk på å fylle seg. Gyllent, okerfarget skinn. Blekt kjøtt der saften oste ut under det minste trykk. Kjøttet formet seg rundt fingertuppene hennes mens hun grov nedover i det. Når hun kom til brystbenet presset hun hardere. Benet knakk, og hånden hennes havnet plut-

selig i brystets hulrom. Med håndleddene fanget, presset hun hendene utover så hele fuglen åpnet seg fra midten. Hendene hennes var glatte og glinsende. Hun tok en finger i munnen og sugde saften i seg. Så begynte hun å pille. Pille ut blekrosa remser som hun la på tungen. Hun løftet det opp mot ganen og gnidde det frem og tilbake, for så å svelge dem helt.

Slik forsvant brystkjøttet ned i henne, bit for bit. Til slutt var bare skjelettet igjen. Fingertuppene hennes kjærtegnet hvert brystben, skled nedover ribbena med små hopp. Hun la hele håndflatene over brystkassen og strøk nedover mot kyllinglårene. De lå igjen kjøttfulle under fuglens tomme torso.

Sakte trakk hun skinnen av lårene uten å lage rifter i kjøttet under. Skinnen skled sakte av som en strømpe. Da det var kommet halvveis av endret hun grep. Hun kunne kjenne hele låret under hendene mens hun smøg resten av skinnen av kyllingen. Hun la skinnen mot leppene og begynte å slikke på det. Mens hun lot tungespissen leke med huden begynte hun å presse skrittet ned mot buksesømmen. De harde benkene

to ben biter lå igjen ved siden av henne. Hun så den fantastisk forførende enden av lårbenet, formet som en dal. Hun tok benet opp igjen, spredte kjønnsleppene fra hverandre og begynte å gni. Benet klemte klitten hennes. Hun peste mens hun klamret seg mot dodøren. Benet ble presset hardere ned over klitten mens hun begynte å skjelve. Hvit ild spredde seg oppover bena, før de samlet seg til et bål i skrittet. Hun knep øynene sammen og så hvitt, oransje, hud, fett, kjøtt, lår, rumpe, gul, gul, GUL.

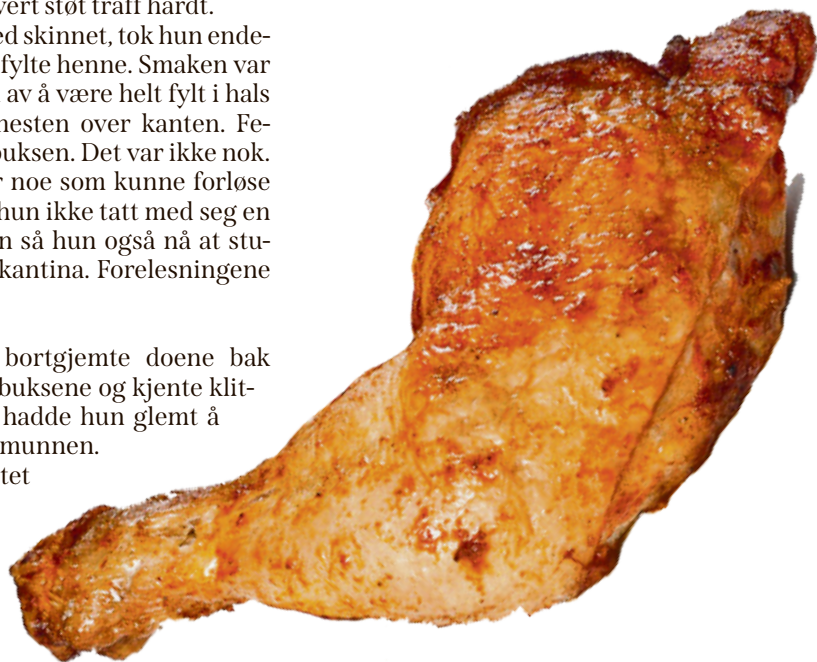
Hun kom hardt. Kroppen ristet, og hun slapp kyllingbeinet. Etter en stund fikk hun synet tilbake, og pusten jevnet seg ut igjen. Det grove kantinedopapiret kjentes som tusen nåler mot kjøttet hennes når hun prøvde å tørke seg. Hun ga opp, dro på seg trusen igjen og kjente at den ble bløt. Hjernen følte seg som helium. Endelig kunne hun kanskje fokusere på eksamenslesingen. Hun åpnet døren til båsen, og der stod hun. Solen.

Derfor satt hun der nå med kyllingen, i et desperat forsøk på å fylle seg

på Freddy's gjorde at hvert støt traff hardt.

Da hun var ferdig med skinnen, tok hun endelig låret i munnen. Det fylte henne. Smaken var overveldende. Følelsen av å være helt fylt i hals og munn fikk henne nesten over kanten. Febrilsk jokket hun mot buksen. Det var ikke nok. Hun så rundt seg etter noe som kunne forløse henne. Hvorfor hadde hun ikke tatt med seg en skje? Til sin frustrasjon så hun også nå at studenter begynte å fylle kantina. Forelesningene må ha sluttet.

Hun raste mot de bortgjemte doene bak Freddy's. Hun rev ned buksene og kjente klitten pulsere. I sin hast hadde hun glemt å ta kyllingbeinet ut av munnen. Hun dro det ut og kastet det mot veggen. Lår og legg løste seg fra hverandre, og

Musikk i MINE ØRER

tekst: VISE MUS

Det var torsdag. Etter en lang dag på lesesalen og etter et skift i studentkaféen, var Dara endelig klar for ukas store høydepunkt. Øvelse med studentorkesteret. Hen hadde gledet seg helt siden forrige gang, for studentorkesteret var det beste hen visste.

Sammen med noen andre i orkesteret gikk hen fra studentkaféen, cirka midt på Blindern og sørover til de kom fram til øvelsen. Der møtte de på resten av orkesteret.

Da klokka begynte å nærme seg 19, begynte de å pakke opp instrumenter, notestativ og noter. Dirigenten dro fram en stor perm med partitur og dirigentpinnen. Den var lang og fin, om enn litt tynn. Dirigenten var til vanlig en trombonist, og het Theo.

Deretter satte de i gang. Dirigenten så på orkesteret, og særlig på Dara, og sa: «Hey ya».

Det var sangen de skulle varme opp med. Blikkene deres møtte hverandre. Etterhvert foreslo Dara «Careless Whisper», noe Theo var veldig gira på.

Dirigenten dro fram en stor perm med partitur og dirigentpinnen. Den var lang og fin, om enn litt tynn

Etter øvelsen hang Dara og Theo igjen i lokalet. Etter en liten stund og ulike blick spurte Theo Dara om han kunne prøve trompeten hans. Dara så litt nølende bort, men tenkte at det kunne være en god idé. Hen hadde jo delt trompet med andre før. Trompeten var allerede pakket ned i etuiet igjen, så Theo måtte ta den ut igjen. Han dro glidelåsen forsiktig ned, og trompeten kom raskt til syne. Den var blank og fin, og fortsatt varm. Fuktig var den også. Han begynte å leke med fingrene på ventilene. Trykka inn og ut, noe som ga Dara et smil om munnen. Etter å ha lekt seg litt rundt med første, andre og tredje finger, sa Dara at det kunne bli mye mer tilfredsstillende om Theo

også brukte munnen.

«Om du setter leppene til munnstykket og vibrerer med dem, så vil det føles veldig bra», sa hen.

Theo så bort på Dara og tok imot invitasjonen. Som trombonist var Theo vant med liknende munnstykker, bare at dette kjentes litt mindre ut enn vanlig. Han hadde savnet følelsen av et varmt munnstykke på leppene etter at han hadde begynt å dirigere mer og mer, med sin egen pinne.

Etter en del oppvarming med munn og fingre, var det på tide å aktivere tunga. Han hadde god erfaring med dobbel- og trippeltunge, og brukte det til sin fordel. Han startet sakte og rolig, og økte tempoet etterhvert. Han brukte tunga på en såpass eksepsjonell måte at det fikk Dara til å gispe etter luft. Det var enormt tilfredsstillende. Theo fortsatte og jobba hardere og hardere med tunge og fingre etterhvert. Det ble sterkere og sterkere, før crescendoen ledet opp til et herlig klimaks.

«Dette er himmelsk. Elsker hvordan mes-

singblåsere klarer å gjøre alt så sterkt!» sa Dara, skjelve etter hele opplevelsen.

Theo tok munnen vekk fra munnstykket og med et lett trykk rant det litt væske ut av instrumentet.

«Kan jeg prøve trombona di?» spurte Dara ivrig, etter å ha blitt tilfredsstillt så godt av Theo. «Selvsagt!», svarte han.

Dara gikk til verks på etuiet og dro glidelåsen forsiktig ned. Etter å ha skjovet vekk et beskyttende lag, så hen trombonen. Den var hard og fin. Hen begynte å sakte, men sikkert, dra i sliden. Den gled glatt fram og tilbake, opp og ned, ut og inn.

«Jeg liker veldig godt det jeg ser. Kjennes det godt ut for deg også?», utbrøt Theo.

«Mhm», sa Dara og fortsatte.

De testet litt ulike posisjoner, for å gjøre opplevelsen mer variert. Etterhvert bestemmer Dara seg for å prøve å blåse i instrumentet. Med et godt grep om sliden, setter hen munnen til munnstykket. Hen blåser noen toner i førsteposisjon, før hen jobber seg lengre ned på instrumentet. Munnstykket er litt større enn hen er vant med. Det er jo tross alt første gang hen prøver ei trombone.

«Jeg synes du er veldig flink, dette er utrolig tilfredsstillende», sier Theo.

Langt nede på femteposisjon begynner det å bli litt krevende for Dara. Ciss blir dessverre litt for vanskelig. Dara velger heller å gå opp før hen prøver å gå ned igjen. Dara tar en liten pause og spør Theo om hen kan prøve å bruke tunge. Hen har jo også masse erfaring med dobbel- og trippeltunge. Theo samtykker til dette, og Dara setter munnen tilbake. Hen starter sakte og øker tempoet etterhvert. Det er litt uvant med et så stort munnstykke, men det går bra likevel. Theo ser ut til å nyte dette øyeblikket. Etter at Dara får dreisen på tunga og sliden, øker hen tempoet i stort monn. Også hen velger å bygge opp en stor crescendo, noe som får hele Theo til å begynne å skjelve. Crescendoen nærmer seg klimaks. Til slutt er det eneste som trengs for Theo et lett klyp i bunnen av sliden. Det får han til å ejakulere væske utover gulvet.

«Du vet at hvis du går til fjerdeposisjon så finner du G?», nevner Theo litt spøkefullt.

Dara humrer lett av dette.

«Skal jeg vise deg G på instrumentet mitt? I natura?», spør hen.

«Hvis du presser ned to fingre og føler deg litt fram, så vil du etterhvert treffe!».

Theo setter raskt i gang. Han prøver å trykke inn og ut fingrene for å få den beste intonasjonen. Han vil jo gjerne få så god klang som mulig. Etter et par støt virker det som han finner riktig tone.

«Ja! Det var en fin G! Mer, mer, mer!» utbryter Dara.

Etter flere markerte og aksentuerte støt, opplever Dara dette som nok et klimaks.

Etter denne heftige og litt fuktige seansen, legger de begge instrumentene tilbake i etuiene sine. De konkluderer med at dette var den fineste øvelsen de noen gang har vært på, og at de gjerne vil utforske hverandres instrumenter mer.

PLATO NISK PAR DANS

Disse studentene svinger seg uten fast partner, uten å være kjærester, og uten tørrprat.

tekst: VANJA KRØVEL • foto: SINDRE DESCHINGTON

Opp fem trapper, bak to dører og inn i et bortgjemt dansestudio i Oslo sentrum, finner vi en salig blanding av svette nordmenn. Unge og gamle, menn og kvinner, har samlet seg i en tett pakket sirkel. I sentrum står en dresskledd argentiner klar for å geleide oss inn i tangoens verden.

– Kontakten skal være helt tett. Det skal være litt ukomfortabelt, instruerer kursleder Mariano Pignatello.

Mange tror det er merkelige mennesker som danser tango, og de har ganske rett i det

**LUCAS WENK-WOLFF (25),
HISTORIESTUDENT**

Vi er her for å overvære Tango Mariano, et kurs i avansert tango. På forhånd har vi hørt rykter om at pardansmiljøet i Oslo er preget av intern sjekkekultur og intens lidenskap for dansen. Men allerede før Marianos innledende bemerkninger, forstår vi at tangoens sensualitet er mer kompleks enn først antatt.

Danserne på kurset kjenner hverandre, men ikke godt. De nikker i gangen, og smiler høflig før timen begynner. Men når de danner par,

er det ingen håndhilsing. De går rett inn i den tette forbindelsen, uten baktanker. Hvordan kan man være så intim, uten kleinhets, uten ubehag, og uten å være kjærester?

Polyamorøse partnervalg

– Bytt partner, instruerer Mariano.

Musikken stopper, partnerne går fra hverandre, hører på instruksjonene til Mariano, og så går de videre til nestemann. Energien er like elektrisk mellom hver nye parsammensetning. Ingen skal savne en dansepartner. Om det sitter en ensom Baby i hjørnet, kommer det fort en tangodansende Patrick Swayze for å hente henne. Det tar heller ikke mer enn et par minutter før Universitas' utsendte selv blir bydd opp til dans. Danserne er nærmest polyamorøse i partnervalgene sine.

Et par holder seg imidlertid til hverandre gjennom alle de tre timene Mariano instruerer dem. Mens de andre leter rundt etter en ny person å danse med, går Jim Pedersen og Maggie Mortenson mot hverandre hver gang det er partnerskifte.

De er faste partnere uten å være kjærester. Å bli en god tangodanser er en krevende jobb, og da er det lettere å lære fort med en fast partner, forteller de.

– Vi har samme ambisjonsnivå. Det gjør det veldig greit å ha en fast øvingspartner, forteller Jim.

Selv om tangoen fra utsiden kanskje virker veldig fysisk, er det ikke

nødvendigvis slik. Jim forklarer at tango for ham ikke handler om seksualitet i det hele tatt. Intimiteten er ikke seksuell, men sensuell. Og i motsetning til salsa og samba, er tangoen mer fokusert på det indre, sier han.

– Tangoen er på et dypere plan, ved å koble musikken til følelsene og eget følelsesregister. Å formidle følelsene, og lytte til hverandre, sier Jim.

Argentinsk frelser

Ofte vet ikke tangodanserne hva partneren deres heter, hvor de jobber eller hva deres meninger om livet er. Det er det som skjer her og nå, i dette øyeblikket, som har noe å si.

Mariano beskriver forbindelsen dansepartnerne får med hverandre som et fellesskap. Man skaper noe sammen, ved å bestemme hvordan dansen skal foregå.

Den argentinske tangofrelseren snakker av erfaring. Da han jobbet som tangoinstruktør i hjembyen Buenos Aires, dukket det en dag opp en norsk jente i studioet. Hun hadde reist hele veien til Argentina for å lære seg å danse. Mariano valgte å følge henne tilbake til Norge for kjærligheten.

Det var for tjue år siden. Nå lærer han bort kjærlighetens dansespråk til nordmenn i joggebukser og høye hæler.

Ifølge Mariano kan man forstå hverandre perfekt gjennom tangoen, uten å være tiltrukket av hver-

Dampende dansestudio: Det blir hett i salen når tangotimen sparkes i gang.

skaper samholdet blant tangodanserne.

– Du kommuniserer ikke gjennom ord, men gjennom huden. Gjennom bevegelser, gjennom kroppen, gjennom kontakt, forteller han.

Seriøs intimitet

Som utenforstående føles det merkelig å iaktta de dansende. Nært, intimt og sensuelt glir de bortover parketten.

– Det vanlige sosiale manuset forsvinner, fordi vi kommer sammen i et helt annet språk. Det er veldig deilig å slippe all småprat, og bare kunne danse med noen, sier Emily Natalie Su (24).

Hun var tidligere solodanser, men for to år siden tok hun steget inn i pardansens verden. Moren hennes dan-

set også tango i sin tid.

Gjennom tango kan man raskt finne ut hvem man har kjemi med, og ikke, ifølge Emily.

– Du får oppleve partnerens essens gjennom dansen. Vi snakker det samme språket, men det føles som ulike dialekter. Og dialekter er også knyttet opp til identitet.

Tangomiljøet i Oslo er kanskje ikke særlig stort, men det ligger en stolthet i bevegelsene. At man tar dansen på alvor er viktig når man skal være så nære hverandre, forteller Emily.

– Det er en stolthet i det, fordi tangoen kan være veldig intim, sier hun.

Typisk norsk å være klein

Det er noe unorsk ved denne nærheten. Tangodanserne

danser med komtakt man sjelden ser her til lands. I Finland slo tangoen an så godt at “finsk tango” nå er en helt egen sjanger i dansens verden. Men nordmennene ble aldri like forført av tangoens tiltrekkende kraft. Kanskje er vi rett og slett for kleine?

Ifølge Lucas Wenk-Wolff (25) er det motsatt. På dagtid tar han master i historie, og på ettermiddagen har han det siste året beveget seg inn i tangoens verden. Selv velger han ofte å ikke nevne at han danser tango, nettopp fordi det har en klein konnotasjon.

– Mange tror det er merkelige mennesker som danser tango, og de har ganske rett i det. Det er veldig snåle, men veldig hyggelige mennesker som driver med dette.

Han tror at tangoen kan

tiltrekke seg dem som søker kontakt, men ikke får det helt til i datingverdenen.

– Det er en fysisk kultur som ikke eksisterer i det norske samfunnet. Det er en form for nærhet som man ikke ser veldig ofte, sier Lucas.

Dansegulvet åpner for en annen sosialitet enn vanlig. Det er en sjelden arena for ikke-romantisk intimitet, mener Lucas.

– Ofte skal det fysiske være reservert et forhold, men det er en typisk norsk ting å tenke. Her er det litt mer avslappet, sier han.

Han tror at tangoen kan tiltrekke seg dem som søker kontakt, men ikke får det helt til i datingverdenen.

– Det er en fysisk kultur

som ikke eksisterer i det norske samfunnet. Det er en form for nærhet som man ikke ser veldig ofte, sier Lucas.

Dansegulvet åpner for en annen sosialitet enn vanlig. Det er en sjelden arena for ikke-romantisk intimitet, mener Lucas.

– Ofte skal det fysiske være reservert et forhold, men det er en typisk norsk ting å tenke. Her er det litt mer avslappet, sier han.

Fører mannen?

Men er det noe som virker fastsatt, er det kjønnsrollene. Pardans kan for mange fremstå teatralsk og affektert. Og heteronormativ. Mann og kvinne danser tett sammen. Og ofte er det, selvfølgelig, mannen som tar lederrollen.

SAKEN FORTSETTER >

I mors fotspor: Emily Natalie Su (24) er det man kan kalle en annengenerasjons tangodanserinne.

Tangomann: Lucas Wenk-Wolff (25) tror fort det kan være mange rare og sleskete tangomenn der ute.

Lucas forteller om den beryktede tangomannen, en slags fryktfigur som mødre forteller døtrene sine om.

– Tangomannen er en slik beryktet, sleskete type som ligger rundt med alt og alle, sier han.

I 2015 så den nederlandske feministen Kathy Davis så seg nødt til å skrive en hel artikkel om akkurat dette, kalt «Should a feminist dance tango?». Svaret hennes er: Ja! Tangoen kan ifølge henne brukes som en arena for å utforske politiske spørsmål rundt lidenskap og kjønn.

Blant Marianos dansere snakkes det aldri om manns- eller kvinneroller. Kjønnbalansen i rommet gjør at det uansett er minst et samkjønnet par i dansen. Mariano bruker kun ordene «følger» og «fører».

Førerens rolle er å gi tegn til følgeren om hva neste steg er. Følgeren skal kunne reagere på de bitte små nyansene i førerens kroppsspråk.

Det er dette den stille kommunikasjonen mellom danserne går ut på. Den dominerende casanovaen er mer en myte enn realitet, mener Lucas.

– Merkelige folk og skrulle typer kommer man seg ikke unna, men folk synes nok tangoen er mer skummel og gammeldags enn den trenger å være, sier han.

Rusfølelse

Dynamikken mellom fører og følger har også en annen, litt mer uventet effekt. Når Emily solodanser, må hun fylle begge roller. Gjennom tangoen, kan hun som følger gi seg helt hen til dansen. Det krever en annen tilstedeværelse. Og slik havner hun inn i et helt eget *mindspace*.

– Jeg har aldri blitt ruset på noe annet enn tango, forteller Emily lattermildt.

Hun er ikke den eneste som kjenner den ruslignende appellen i tangoen. Jim møtte tangoen for første gang på reise til Buenos Aires. Han beskriver det første møtet som et skudd heroin, en gledesrus han ikke har gitt slipp på de siste syv årene.

– Musikaliteten, bevegelsene, sansene, nærheten og kontakten. Det vi kan kalle tangoens sjelende sans. Det har en magisk tiltrekning, forteller Jim.

At tangoen kan ha en magisk tiltrekningskraft som tar deg opp i et nytt sjelenivå, er ikke ren sprøyt. I 2012 publiserte en gruppe forskere fra Australia og Canada en forskningsartikkel hvor de undersøkte tangoens effekt på depresjon. Her kom det frem at de som før undersøkelsen rapporterte

at de slet med depresjon, hadde gjennom tangoens magiske kraft redusert stressnivået. Tangoen viste seg å være like effektiv som meditasjon.

Kanskje det er på tide at tango erstatter yogaen?

Nærheten legges igjen på parketten

Etter tre timer i dansestudioet, er det i det minste vel så varmt som etter en dampyogaøkt. Rommet har blitt fylt av svetteduft, og det er så hett at en av danserne tilbyr undertegnede en håndholdt vifte han har tatt med for anledningen. Tangoentusias-

Det er en stolthet i det, fordi tangoen kan være veldig intim

**EMILY NATALIE SU (24),
ANDREGENERASJONS TANGODANSER**

tene samler seg til slutt i en sirkel og følger nøye med når Mariano går gjennom alt de har lært. Det skravles, smiles og spises, før de trekker ned de fem trappene som skiller denne lille argentinske himmelen fra Oslos asfaltjungel.

Hender på hoften er erstattet med smil og vinkling. Den sensuelle energien blir igjen på parketten.

Flere av danserne forklarer det slik: Det handler ikke om å ha en dyp kobling til sin partner utenfor studioets fire vegger. Gjennom tangoen skaper man et verk, og da må man fysisk samarbeide med sin partner. Være sensuelle uten å være seksuelle. Enten partneren er bestevenn, kjæreste, ektefelle eller en totalt fremmed.

På et tidspunkt ber jeg Mariano om hjelp til å kunne beskrive hvordan tangoen oppleves. Hvordan følelsen i rommet endres idet alle går i gang med å danse. Det viser seg å være en vanskelig oppgave.

– Det beste med tango kan du ikke beskrive med ord. For det er et bevegelsesspråk. Følelsene må man skjønne gjennom bevegelsene, svarer han.

Profesjonell sensualitet: Tangodanserne danser kanskje tett, men kjærester er de ikke.

Monica Roland

- Førstemanuensis i filosofi ved NTNU
- Disputerte med doktorgraden *What is Love?*, ved Universitetet i Oslo i 2017
- Forsker på emosjoner, men er også opptatt av temaer som fri vilje, rasjonalitet, teknologi og kunstig intelligens

Å elske seg selv eller sin neste?

Monica Roland har skrevet doktorgrad i kjærlighetsfilosofi. Hennes samfunnsdiagnose? – Det er et narsissistisk kjærlighetsideal der ute.

tekst: **FRØYDIS VANGSØY** • foto: **SINDRE DESCHINGTON**

H Hvordan går det med kjærligheten i en stadig mer individualistisk verden? Har overfloden av valgmuligheter konsekvenser for samlivet mellom mennesker, eller er det en mulighet for å åpne opp synet på hva et parforhold skal være?

For Monica Roland er disse spørsmålene hverdagskost. Hun skrev doktoravhandlingen sin *What is love?*, om kjærlighet som emosjon, og jobber som førsteamanuensis i filosofi ved NTNU. Vi er kanskje mer åpne for å prate om følelser i dag enn tidligere, men den individualistiske *scroll-swipe-kulturen* kan loke det til for oss, sier hun.

– Vår evne til å bry oss om noen er et grunnleggende trekk ved det å være menneske. En bedre forståelse av hva kjærlighet er, kan gi oss en dypere forståelse av andre temaer som fri vilje, rasjonalitet og det gode liv.

– *Hva er kjærlighet da?*

– Kjærlighet er et veldig komplekst fenomen. Hvis jeg fokuserer på kjærlighet til mennesker, tenker jeg at det består av følelser, det vi innen filosofien kaller emosjoner. Det innebærer visse holdninger overfor et annet menneske, og at man anser den andre som et mål i seg selv – litt kantiansk, kanskje?

– *Og det vil si?*

– At man anerkjenner at den andre er en person som også har egne mål og interesser, på lik linje med en selv. Elsker man noen, anerkjenner man at den andre har mål, og man ønsker å bidra til

dette, sier Roland.

Følelser har hatt for liten status blant fagfilosofier, mener Roland. Filosofien har vært opptatt av menneskelig rasjonalitet, logikk og erkjennelse, og emosjoner har blitt sett på som en trussel mot dette.

– De fleste samtidsfilosofier jeg har jobbet med, inkluderer det aspektet. Det handler om å gå ut av sin vei for å bidra til at den andre har det bra – til og med at den andre blomstrer.

Vanskelig grenseland

Innimellom sier og gjør vi likevel ting som ikke er så bra, fordi vi er i en intim

Kjærlighet er en form for dyd

relasjon med noen, mener Roland.

– Det er helt klart at vi har et ideal om hvordan den kjærlighetsfulle aktøren skal være. Vi klarer ikke alltid å leve opp til det. Og da må man spørre seg, hvis man sier og gjør alle disse tingene, elsker jeg denne personen?

– *Hvor går grensene?*

– I de relasjonene, særlig når det gjelder fysisk eller psykisk vold, er det en klar grense. I virkelig destruktive relasjoner har man feilet i kjærlighet.

– *Hva mener du med at man har feilet?*

– Jeg tenker kjærlighet er en form for dyd. Det kommer til uttrykk i hvordan vi oppfører oss overfor andre mennes-

ker. Men det å være en kjærlighetsfull person, eller en god partner, det kan læres opp. Det er noe vi kan bli flinkere til.

– Meg, meg, meg

Å se forbi sin egen nese, kan være en utfordring. Roland peker på en økende tendens i samfunnet hvor vi snur fokuset mot oss selv, og forsømmer å se *den andre* i forholdene våre.

– Jeg tror det er noe med forventningen til kjærlighetsrelasjoner i vår tid, som har snudd blikket fra den andre til oss selv. Hva kan denne kjærlighetsrelasjonen gjøre for meg?

– Man har et sånn fokus på *meg, meg, meg*. Jeg må bli elsket for den jeg er, jeg må bli sett og anerkjent for den jeg er.

Og hvis den andre ikke lever opp til de forventningene man selv har om en perfekt partner, så er det «thank you, next».

– Det er et narsissistisk kjærlighetsideal der ute. Men jeg tror det er mikset litt med vår tids redsel, eller kanskje ikke redsel, men rett og slett vår avsky for svakhet og det uperfekte.

– *På hvilken måte?*

– Det er noe med det å være i en intim relasjon til noen, enten det er en kroppslig eller emosjonell relasjon, at man på et eller annet vis må avdekke det ved en selv som ikke lever opp til glansbilde-versjonen.

– *Og dette makter ikke mennesket?*

– De aller fleste av oss har ting ved vår egen kropp som vi ikke er fornøyde med, og det krever litt mot å skulle kle av seg foran en annen person og ikke

SAKEN FORTSETTER >

være en retusjert Instagram-influencer.

Personlighetsmessig kan det også være en utfordring å avdekke sitt sanne jeg, påpeker Roland:

– Innimellom blir man sint, sjalu eller smålig. Det er helt vanlige menneskelige egenskaper, men egenskaper som jeg tror stadig flere ser på som en direkte svakhet.

For mye frihet?

Misforstå Roland rett, det er mye bra ved den individualistiske kulturen også. Hun peker på at kvinner har fått flere muligheter til å realisere seg selv og at det er mulig å skille seg hvis man er i relasjoner som ikke er bra.

– Dette er friheter vi *virkelig* setter pris på. Det er bra at selv om den to-somme heterofile kjærlighetsrelasjonen er normen, er det noe som også er i spill. Det er åpent for flere måter å leve på, som ikke fører til et stigmatiserende blikk.

Samtidig peker hun på svakheter ved mennesket som ikke går hånd i hånd med mye av den individualistiske tenkemåten.

– Evolusjonsmessig er vi ikke utviklet på den måten at vi tåler mye avvisninger, og i dag utsettes vi for veldig mye mer avvisning sammenlignet med det vi gjorde før. Det er individuelt hvor mye man tåler, men hvis man får for mye, er det ikke sikkert at man tør å prøve seg igjen.

Buffetens paradoks

For er det noe Roland uroer seg for, er det dating-kulturens uskrevne regler i møte med kjærligheten. Den nye datingkulturen forsterker de innebygde usikkerhetene i mennesket, mener hun.

– Det ene er dette havet av muligheter som vi tilsynelatende har, som den nye datingkulturen selger inn, særlig gjennom datingapper. Det er visst et uendelig hav av muligheter der ute – en hel buffet! Det er bare å velge å vrake, og gjerne vrake. Hvis den du dater akkurat nå ikke skulle passe, er det bare å gå videre til neste person.

Men selv om det ser ut til at det er et hav av muligheter, viser det seg at vi ikke er så gode på det å ha for mange valg.

– For å gi et eksempel, er det vanskelig for mange å komme seg på date, men når de først får en, er folk også ekstremt redde for å velge feil, fordi det kan komme en enda bedre kandidat rundt neste sving. Med det som utgangspunkt, er det ikke lett å ende opp med kjæreste.

Roland kaller det “the paradox of

choice”, et fenomen som blir stadig mer intense, ifølge henne.

Computer love

I denne spagaten, er det desto viktigere å tørre å være sårbar. Det høres kanskje ut som en klisjé, selv for en selverklært «ihuga feminist» som Roland, men:

– Det er noe med det å være en «strong independent woman», sier hun.

Og det gjelder ikke bare for kvinner,

hvor og kun brukernes behov som er i fokus.

Chatbottene gjenspeiler en tendens i kulturen vår til å sky unna de virkelige, dype koblingene, i frykt for avvisning, sier Roland.

– Det er en måte å bøte med det på. Det er en relasjon som ikke innebærer en risiko for noen.

En tid for alt

– *Sjelevenner snakker vi ikke om lenger, vel?*

Det er bare å velge å vrake, og gjerne vrake

men hele den individualistiske kulturen.

– Vi skal være så avhengige av andre. Vi skal ikke spørre om hjelp. Vi skal ikke vise at vi trenger noen. Men det gjør vi jo, påpeker hun.

Ny teknologi tar slike paradokser på kornet, mener Roland. I det siste har hun skrevet en del om AI-partnere, som Replica og andre chatbotter.

– Noe av det disse brukerne av chatbottene sier, er at de har full kontroll i forholdet. De er der alltid, og du blir aldri avvist: «Han eller hun sier meg aldri imot, sårer meg aldri, og er der alltid for meg. Og dessuten, når vi har sex, så slipper jeg å forholde meg til svettelukten til kjæresten min».

– *Og jeg som tenkte at luktene var der for å tiltrekke!*

– Hvis man ønsker et langvarig forhold, må man tåle sånt. At man ikke skal forholde seg til den andres fysiske kropp, eller at du igjen viser din egen kropp, er ikke et godt tegn. Tåler vi ikke det, både den andres og våre egne uperfektheter, blir det vanskelig å ha nære relasjoner.

– *Er en relasjon til en chatbot kjærlighet da?*

– Chatbotter som Replica, de imiterer kjærligheten, på et eller annet vis. De viser veldig mye oppmerksomhet og så videre, men det er jo ingen der som føler kjærlighet. Det er ikke et annet menneske som har egne mål og interesser. Det blir en veldig narcissistisk loop, for det er brukernes be-

– I Platons *Symposium* forteller Aristofanes en myte om at før i tiden var menneskene satt sammen som to. Gudene ble sinte, fordi menneskene ble for mektige og delte dem opp. Helt siden har vi strevet etter å forenes med vår andre halvdel. Selv om Platon ikke var enig i at det var kjærlighet, var det Aristofanes poeng. Det handler om å finne sin halvdel, sin sjelevenn, og å komme hjem. Jeg tenker at det er en myte som lever i beste velgående i dag.

Uansett hvordan man vrir og vender på det, selges kjærligheten inn i kulturen vår, som en slags toppen av suksess. Og dette er det som er endestasjonen når man en gang blir voksen, sier Roland.

– *For mange er likevel tid den største prøven. Hvordan kan man holde ut med hverandre?*

– Det handler mye om evnen til utholdenhet og til å tilgi. Man må ikke henge seg for mye opp i ting. Det er også det å ikke ha for høye krav, og å være realistisk. Tenke at innimellom er disse forholdene bare OK. Helt greie.

– *Helt til slutt, hva er kjærlighet for deg?*

– Jeg tenker at genuin kjærlighet for et annet menneske er en moralsk følelse. Det er sånn vi ønsker å bli elsket, på et vis. At den andre ikke henger seg opp i alle feil vi har, men ser oss med den verdien vi alle ønsker å bli sett på med. At *den andre* anerkjenner at vi har mål og interesser, i egenskap av å

MELLOM ILLUSJON

Det skulle en tysk 65-åring til for at jeg skulle forstå hva det vil si å elske.

tekst: **ELINE RUUD KRISTIANSEN** • illustrasjon: **MONA SOOPALU**

Mannen heter Erich Fromm, og det var boken hans *The Art of Loving*, utgitt i 1965, som ble min redning en mørk høstkveld. Jeg var lei kjærlighetsmaset, lei forhold som ikke funker. *Ikke gi opp helt ennå*, sier Fromm fra boksidene. *Hva om alt du tenker om kjærlighet er feil?*

Ifølge Fromm er det samfunnets oppfatning at kjærlighet skal være lett – så lenge man finner «den riktige» å elske. (Obs til den kåte leser: Jeg bruker «elske» i emosjonell forstand, ikke den fysiske). Men fra Fromms standpunkt er kjærlighet en kunst som krever innsikt, trening og tålmodighet. I alle relasjoner, ikke bare de romantiske.

«Jeg har ikke følelser lenger», er en velkjent epilog til mang et brudd. Men hva betyr det egentlig å miste følelser? Er følelser som et nøkkelknippe man kan miste og derfor ikke lenger låse opp den lille dø-

ren til hjertets følelser? Er det faktisk realistisk å ha følelser gjennom et helt forhold?

Takket være populærkulturens religiøse kjærlighets-tilbedelse vokser vi opp med skyhøye forventninger til hvor sykt fantastisk kjærligheten skal føles, og hvor utrolig sikre man kommer til å være når man opplever det. Bella er bergtatt fra første gang hun ser Edward. Men i det virkelige liv er det overraskende få vindmaskiner og romantiske soundtrack. Er det rart vi begynner å tvile på om følelsene våre er sterke nok?

Vi bruker altfor mye tid på å spørre «ER JEG FORELSKET?», fremfor å utfordre hva begrepet faktisk innebærer. Er man freudianer, kaller man ikke følelsene for annet enn seksuelle drifter.

OG FORELSKELSE

Noen tyr til en nevrovitenskapelig forklaring om at tiltrekning kun er kjemiske reaksjoner i hjernen. Andre stoler på at stjer-netegn og personlighetstester kan gi sikre svar. Ordbruken man velger for å definere kon-septer, bestemmer hvordan man opplever dem. Hvordan kan man forventet å føle poesiens sommer-fugler, farger og mental musikk, hvis begrepene lånes fra viten-skapens reduksjonistiske trak-ter?

I dagens samfunn bæres den romantiske kjærligheten på gullstol, mens kjærligheten i andre relasjoner sees på som mindre viktige. bell hooks [sic] har tatt Fromms teori videre i boken *All About Love: New Visions*, fra 2000. Hvorfor lar vi vennskap behan-dles som annenrangs kjærlighet? Både Fromm og hooks mener vi må trene på sunn kjærlighet i alle relasjoner, ikke bare de ro-mantiske. For å kunne elske godt i en romantisk relasjon, er det viktig at plantejorda allerede er godt dyrket.

Men hvordan skal vi bli flin-kere til å elske? Fromm mener at kjær-lighet først

og fremst er aktiv handling, og ikke kun følelser. I stedet for å psykoanalysere seg selv og lete i horoskopenes synkehull, bør man heller anerkjenne det harde arbeidet et forhold er. Kjærlig-het er en fantastisk og forjævlig berg-og-dal-bane. Hovedproble-met er når forelskelsen er noe vi ender opp med å jage etter til eksistensiell utmattelse, uten en realistisk forståelse av hva kjær-lighet faktisk er.

nevrosen og kåtskap, går Fromm mer holistisk til verk. Selvsagt vil vi knulle, men vi ønsker også å føle emosjonell mening og til-knytning. Livet handler om å knytte bånd, mener han, og om å komme oss ut av eksistensens ensomme individualitet.

Blir du flinkere i kjærlighetens kunst i alle relasjoner, mestrer du bedre de romantiske relasjo-nene, mener Fromm. Elsk mer aktivt de du allerede har rundt deg, familiemedlemmer og ven-

Selvsagt vil vi knulle, men vi ønsker også å føle emosjonell mening og tilknytning

Med dagens datingapper har godteridiskene av potensielle partnere aldri vært større – og heller aldri så overveldende. Med marxistisk penn skriver Fromm at kapitalismen har inn-tatt kjærlighetsarenaen, noe som gjør medmenneskelige rela-sjoner enda mer fremmedgjorte og umulige. Det moderne men-sket «er blitt forvandlet til en vare og opplever sitt liv og sine evner som en investering som må bringe den maksimale pro-fitt som er uoppnåelig under de bestående markedsforhold». Ap-pene gir oss skreddersydde for-slag og lar oss justere våre krav. Ingen under 1,85, takk, og nåde dem som er feil stjer-netegn. Det er lett å bli kynisk når kravene er skyhøye fra begge sider.

Sex er heller ikke å komme utenom når det gjelder dating. Ligg i vei hvis du liker det, ville Fromm sagt, men med en advar-sel. Hvis det er kjærlighet du søker, er ikke det kroppslige løsningen. For mens Freud reduserer det emosjonelle til

ner. Kjærlighet er vekster i livets hage som trenger næring og vann på alle områder, ikke bare i romantikken. Ordspråk som «friends are forever» og «bros before hoes» eksisterer ikke uten grunn.

Selvsagt har vi fortsatt lyst til å møte noen som får det til å kri-ble litt ekstra i magen. Men det er OK om det ikke kribler slik vi hadde trodd. Og det er helt nor-malt at spenningen gir seg når hvetebrødsdagene blir til grove skalker. Per Fugelli snakker om «etter-elskelsen» for å beskrive den realistiske kjærligheten, den som innebærer all jobbingen og samarbeidet etter at «før-elskel-sens» rus har lagt seg. Kanskje burde vi endre hvordan vi snak-ker om og forstår dette myteom-spunnede konseptet? Hollywood og kiosklitteraturen ville lidd hardt, men vi enkeltmennesker ville hatt langt mer behagelige og tilfredsstillende liv.

Og kanskje vil du innse at han er en god partner. Selv om han er gemini.

foto: SINDRE DESCHINGTON

«Et stevнемøte, som skulle starte med en vakker utsikt over Istanbul i skumringen, brått avlyst i siste sekund. Den avviste har valgt å pent legge blomstene på en kant, i stedet for å tråkke dem ned, rive dem opp eller sette fyr på dem. Litt som på en kiste. Hvil i fred, kjærligheten – we hardly knew ye»